

2

מדינת ישראל

משרדיה הממשלת

卷二

124:216n

—use above project

—
—

10.91 - 5.92

20, und 21.

שם תיק: סגן השר בינויו נתניהו - וושינגטון - שיחות
שלום

מזהה פיזי

7384/8-1

מזהה פרייליך R0003ix8

כתובת 7-107-11-4-2

תאריך הדפסה 10/02/2020

כתובת 7-107-11-4-7

אנא, חוזם: 15339
אל: רהטש/726
מ-: המשרד, תא: 1529, זח: 140592, דח: ב, סג: בל,
ביבב
9,244448

בלמייס/בහול לבוקר
אל: כל הנציגויות
מאת: הסברה/מידע - ארבול 2
הנדון: החלטת האו"ם 194

להלן הנוסח המלא של ההחלטה.
תשומת ליבכם לסעיף 11 המתייחס לנושא הפליטים, כמו גם לעובדה שמדינות ערב
שהשתתפו בהצעה הצבעו נגד ההחלטה, ובכללן: לבנון, עיראק, ערב הסעודית,
סוריה, תימן ומצרים.

RESOLUTION 194 (III)

PROGRESS REPORT OF THE UNITED NATIONS MEDIATOR CREATION OF A CONCILIATION COMMISSION

RESOLUTION ADOPTED BY THE GENERAL ASSEMBLY ON 11 DECEMBER 1948
(186TH PLENARY MEETING)

THE GENERAL ASSEMBLY,

HAVING CONSIDERED FURTHER THE SITUATION IN PALESTINE,

1. EXPRESSES ITS DEEP APPRECIATION OF THE PROGRESS ACHIEVED THROUGH
THE GOOD OFFICES OF THE LATE UNITED NATIONS MEDIATOR IN PROMOTING A
PEACEFUL ADJUSTMENT OF THE FUTURE SITUATION OF PALESTINE, FOR WHICH
CAUSE HE SACRIFICED HIS LIFE; AND

EXTENDS ITS THANKS TO THE ACTING MEDIATOR AND HIS STAFF FOR THEIR
CONTINUED EFFORTS AND DEVOTION TO DUTY IN PALESTINE;

2. ESTABLISHES A CONCILIATION COMMISSION CONSISTING OF THREE STATES
MEMBERS OF THE UNITED NATIONS WHICH SHALL HAVE THE FOLLOWING
FUNCTIONS:

(A) TO ASSUME, IN SO FAR AS IT CONSIDERS NECESSARY IN EXISTING
CIRCUMSTANCES, THE FUNCTIONS GIVEN TO THE UNITED NATIONS MEDIATOR
ON PALESTINE BY THE RESOLUTION OF THE GENERAL ASSEMBLY OF 14 MAY
1948;

(B) TO CARRY OUT THE SPECIFIC FUNCTIONS AND DIRECTIVES GIVEN TO IT BY THE PRESENT RESOLUTION AND SUCH ADDITIONAL FUNCTIONS AND DIRECTIVES AS MAY BE GIVEN TO IT BY THE GENERAL ASSEMBLY OR BY THE SECURITY COUNCIL;

(C) TO UNDERTAKE, UPON THE REQUEST OF THE SECURITY COUNCIL, ANY OF THE FUNCTIONS NOW ASSIGNED TO THE UNITED NATIONS MEDIATOR ON PALESTINE OR TO THE UNITED NATIONS TRUCE COMMISSION BY RESOLUTIONS OF THE SECURITY COUNCIL; UPON SUCH REQUEST TO THE CONCILIATION COMMISSION BY THE SECURITY COUNCIL WITH RESPECT TO ALL THE REMAINING FUNCTIONS OF THE UNITED NATIONS MEDIATOR ON PALESTINE UNDER SECURITY COUNCIL RESOLUTIONS, THE OFFICE OF THE MEDIATOR SHALL BE TERMINATED;

3. DECIDES THAT A COMMITTEE OF THE ASSEMBLY, CONSISTING OF CHINA, FRANCE, THE UNION OF SOVIET SOCIALIST REPUBLICS, THE UNITED KINGDOM AND THE UNITED STATES OF AMERICA, SHALL PRESENT, BEFORE THE END OF THE FIRST PART OF THE PRESENT SESSION OF THE GENERAL ASSEMBLY, FOR THE APPROVAL OF THE ASSEMBLY A PROPOSAL CONCERNING THE NAMES OF THE THREE STATES WHICH WILL CONSTITUTE THE CONCILIATION COMMISSION;

4. REQUESTS THE COMMISSION TO BEGIN ITS FUNCTIONS AT ONCE, WITH A VIEW TO THE ESTABLISHMENT OF CONTACT BETWEEN THE PARTIES THEMSELVES AND THE COMMISSION AT THE EARLIEST POSSIBLE DATE;

5. CALLS UPON THE GOVERNMENTS AND AUTHORITIES CONCERNED TO EXTEND THE SCOPE OF THE NEGOTIATIONS PROVIDED FOR IN THE SECURITY COUNCIL'S RESOLUTION OF 16 NOVEMBER 1948 AND TO SEEK AGREEMENT BY NEGOTIATIONS CONDUCTED EITHER WITH THE CONCILIATION COMMISSION OR DIRECTLY WITH A VIEW TO THE FINAL SETTLEMENT OF ALL QUESTIONS OUTSTANDING BETWEEN THEM;

6. INSTRUCTS THE CONCILIATION COMMISSION TO TAKE STEPS TO ASSIST THE GOVERNMENTS AND AUTHORITIES CONCERNED TO ACHIEVE A FINAL SETTLEMENT OF ALL QUESTIONS OUTSTANDING BETWEEN THEM;

7. RESOLVES THAT THE HOLY PLACES - INCLUDING NAZARETH - , RELIGIOUS BUILDINGS AND SITES IN PALESTINE SHOULD BE PROTECTED AND FREE ACCESS TO THEM ASSURED, IN ACCORDANCE WITH EXISTING RIGHTS AND HISTORICAL PRACTICE; THAT ARRANGEMENTS TO THIS END SHOULD BE UNDER EFFECTIVE UNITED NATIONS SUPERVISION; THAT THE UNITED NATIONS CONCILIATION COMMISSION, IN PRESENTING TO THE FOURTH REGULAR SESSION OF THE GENERAL ASSEMBLY ITS DETAILED PROPOSAL FOR A PERMANENT INTERNATIONAL REGIME FOR THE TERRITORY OF JERUSALEM, SHOULD INCLUDE RECOMMENDATIONS CONCERNING THE HOLY PLACES IN THAT TERRITORY; THAT WITH REGARD TO THE HOLY PLACES IN THE REST OF PALESTINE THE COMMISSION SHOULD CALL UPON THE POLITICAL AUTHORITIES OF THE AREAS CONCERNED TO GIVE APPROPRIATE FORMAL GUARANTEES AS TO THE PROTECTION OF THE HOLY PLACES AND ACCESS TO THEM; AND THAT THESE UNDERTAKINGS SHOULD BE PRESENTED TO THE GENERAL ASSEMBLY FOR APPROVAL;

8. RESOLVES THAT, IN VIEW OF ITS ASSOCIATION WITH THREE WORLD

RELIGIONS, THE JERUSALEM AREA, INCLUDING THE PRESENT MUNICIPALITY OF JERUSALEM PLUS THE SURROUNDING VILLAGES AND TOWNS, THE MOST EASTERN OF WHICH SHALL BE AVU DIS; THE MOST SOUTHERN, BETHLEHEM; THE MOST WESTERN, EIN KARIM (INCLUDING ALSO THE BUILT-UP AREA OF MOTSA); AND THE MOST NORTHERN SHUFAT, SHOULD BE ACCORDED SPECIAL AND SEPARATE TREATMENT FROM THE REST OF PALESTINE AND SHOULD BE PLACED UNDER EFFECTIVE UNITED NATIONS CONTROL;

REQUESTS THE SECURITY COUNCIL TO TAKE FURTHER STEPS TO ENSURE THE DEMILITARIZATION OF JERUSALEM AT THE EARLIEST POSSIBLE DATE;

INSTRUCTS THE CONCILIATION COMMISSION TO PRESENT TO THE FOURTH REGULAR SESSION OF THE GENERAL ASSEMBLY DETAILED PROPOSALS FOR A PERMANENT INTERNATIONAL REGIME FOR THE JERUSALEM AREA WHICH WILL PROVIDE FOR THE MAXIMUM LOCAL AUTONOMY FOR DISTINCTIVE GROUPS CONSISTENT WITH THE SPECIAL INTERNATIONAL STATUS OF THE JERUSALEM AREA;

THE CONCILIATION COMMISSION IS AUTHORIZED TO APPOINT A UNITED NATIONS REPRESENTATIVES WHO SHALL COOPERATE WITH THE LOCAL AUTHORITIES WITH RESPECT TO THE INTERIM ADMINISTRATION OF THE JERUSALEM AREA;

9. RESOLVES THAT, PENDING AGREEMENT ON MORE DETAILED ARRANGEMENTS AMONG THE GOVERNMENTS AND AUTHORITIES CONCERNED, THE FREEST POSSIBLE ACCESS TO JERUSALEM BY ROAD, RAIL OR AIR SHOULD BE ACCORDED TO ALL INHABITANTS OF PALESTINE;

INSTRUCTS THE CONCILIATION COMMISSION TO REPORT IMMEDIATELY TO THE SECURITY COUNCIL, FOR APPROPRIATE ACTION BY THAT ORGAN, ANY ATTEMPT BY ANY PARTY TO IMPEDE SUCH ACCESS;

10. INSTRUCTS THE CONCILIATION COMMISSION TO SEEK ARRANGEMENTS AMONG THE GOVERNMENTS AND AUTHORITIES CONCERNED WHICH WILL FACILITATE THE ECONOMIC DEVELOPMENT OF THE AREA, INCLUDING ARRANGEMENTS FOR ACCESS TO PORTS AND AIRFIELDS AND THE USE OF TRANSPORTATION AND COMMUNICATION FACILITIES;

11. RESOLVES THAT THE REFUGEES WISHING TO RETURN TO THEIR HOMES AND LIVE AT PEACE WITH THEIR NEIGHBOURS SHOULD BE PERMITTED TO DO SO AT THE EARLIEST PRACTICABLE DATE, AND THAT COMPENSATION SHOULD BE PAID FOR THE PROPERTY OF THOSE CHOOSING NOT TO RETURN AND FOR LOSS OF OR DAMAGE TO PROPERTY WHICH, UNDER PRINCIPLES OF INTERNATIONAL LAW OR IN EQUITY, SHOULD BE MADE GOOD BY THE GOVERNMENTS OR AUTHORITIES RESPONSIBLE;

INSTRUCTS THE CONCILIATION COMMISSION TO FACILITATE THE REPATRIATION, RESETTLEMENT AND ECONOMIC AND SOCIAL REHABILITATION OF THE REFUGEES AND THE PAYMENT OF COMPENSATION, AND TO MAINTAIN CLOSE RELATIONS WITH THE DIRECTOR OF THE UNITED NATIONS RELIEF FOR PALESTINE REFUGEES AND, THROUGH HIM, WITH THE APPROPRIATE ORGANS AND AGENCIES OF THE UNITED NATIONS;

12. AUTHORIZES THE CONCILIATION COMMISSION TO APPOINT SUCH SUBSIDIARY BODIES AND TO EMPLOY SUCH TECHNICAL EXPERTS, ACTING UNDER ITS AUTHORITY, AS IT MAY FIND NECESSARY FOR THE EFFECTIVE DISCHARGE OF ITS FUNCTIONS AND RESPONSIBILITIES UNDER THE PRESENT RESOLUTION;

THE CONCILIATION COMMISSION WILL HAVE ITS OFFICIAL HEADQUARTERS AT JERUSALEM. THE AUTHORITIES RESPONSIBLE FOR MAINTAINING ORDER IN JERUSALEM WILL BE RESPONSIBLE FOR TAKING ALL MEASURES NECESSARY TO ENSURE THE SECURITY OF THE COMMISSION. THE SECRETARY-GENERAL WILL PROVIDE A LIMITED NUMBER OF GUARDS FOR THE PROTECTION OF THE STAFF AND PREMISES OF THE COMMISSION;

13. INSTRUCTS THE CONCILIATION COMMISSION TO RENDER PROGRESS REPORTS PERIODICALLY TO THE SECRETARY-GENERAL FOR TRANSMISSION TO THE SECURITY COUNCIL AND TO THE MEMBERS OF THE UNITED NATIONS;

14. CALLS UPON ALL GOVERNMENTS AND AUTHORITIES CONCERNED TO COOPERATE WITH THE CONCILIATION COMMISSION AND TO TAKE ALL POSSIBLE STEPS TO ASSIST IN THE IMPLEMENTATION OF THE PRESENT RESOLUTION;

15. REQUESTS THE SECURITY-GENERAL TO PROVIDE THE NECESSARY STAFF AND FACILITIES AND TO MAKE APPROPRIATE ARRANGEMENTS TO PROVIDE THE NECESSARY FUNDS REQUIRED IN CARRYING OUT THE TERMS OF THE PRESENT RESOLUTION.

הסברת/מידע - ארבל 2
14-MAY-1992

תפוצה: שחח, 0 (רham), מנכ"ל, סמנכ"ל, אוקיאניה, מצרים,
מצפה, אסיה, מאפ, אמלט, מזאר, ארבל 1, ארבל 2,
אייר 1, אייר 2, מזותים, הדרכה, מעת, הסברת, ממד,
0 (לעム), מקצב 2, פרנ, מעה, חלייפה, משפט, מקצב 1

ססס

לשכת סגן שר
בנייה נתניהו

5 בינואר 1992

אל: מר חיים ישראלי - עוזר לשר הבטחון
מאט: איל ארד - יועץ לסגן שר נתניהו

הנדון: מר שלום הררי

אני מאשר בזה שלפי מיטב ידיעתנו אושרה בקשתנו ע"י לשכת שר הבטחון
לייציאתו של מר שלום הררי לוושינגטון כחלק מצוות ההסברה.
מר הררי יצא ויפעל באותה המספרת שאושרה לפעלותו של מר רענן
גיסין.

ב ב ר כ ה,

איל ארד
יועץ לסגן שר

דע: לשכת הרמטכ"ל

67 1131 010

03-260279

מגנט ווילק

1000 4000

הנני מזכיר 6-3-1972
הנני מזכיר 2-3-1972

הנני מזכיר 2-3-1972

הנני מזכיר סוכנות למלטי סיטי צומת
הנני מזכיר סוכנות למלטי סיטי צומת

16.1.72 21

הנני מזכיר סוכנות למלטי סיטי צומת
הנני מזכיר סוכנות למלטי סיטי צומת

٥٦

نحوه اینها

۱. میتوانی بخوبی میتوانی بخوبی
آنچه که داشتی داشتی داشتی داشتی
آنچه داشتی داشتی داشتی داشتی
آنچه داشتی داشتی داشتی داشتی

۲. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

۳. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

۴. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

۵. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

۶. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

۷. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

۸. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

۹. (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س) (س)

יום ג' 12.12.33
כל הפגישות יתקיימו במבנה

מ-09.00 - הצעות על התקציב

10.30 - איזי ליבלר

11.00 - סtan צייז

12.30- פוויו זבלדובייז

15.30 - מנחם ידיד
(יהודי סוריה)
4+16.30 - גדי סואן
י.ו."ר מטה לקידום השקעות
- חמ"ס

17.15 א. אריאלאן+כץ+אליצור

אאא, חוזם: 33942
אל: רהmesh/2202/
מ-: בוסטון, נר: 132, חא: 311291, זח: 1559, דח: מ, סג: שם,
ביבב
שמור/מידי

אל: רוש, מצפ'א, מז'ת הסברה
דע: מע'ת, ציר, ציר הסברה.
מאת: קונכ'ל בוסטון

הנדון: עשרاوي ופריג' בbosston - צפי

אוניברסיטת הרברט מתכוונת להזמין חנן עשרاوي ואליאס פריג' להופיע בה
בעת סיבוב השיחות הקרוב או בפברואר 92'. יש להניח שייזכו לכסי תקשורת
מקיף.

2. צפוי גם שפריג' יוזמן לעיר BURLINGTON בוורמונט השוקלת ברית ערים
האומות עם בית לחם (דווח ע'י הקונסול).

3. ייתכן וייזמיןוני לנכוח בא. ערב בכ'יס למשל ע'ש קנדיה בעת בקורס.
צפוי שגורם תקשורת ירצה שנופיע מולה בראיון / עימות.
נא הנחונו בדבר הפרטטים ביחס לעימות בתקורת.

יעקב לוי.

תפוצה: שהח, @(רהם), מנכל, @(מצב), בנצור, מצפה, סולטן, מזח, 2,
רביב, מעת, הסברה, @(מחאמשתיים)

סתטס

30 בדצמבר 1991

אל: יוסי גל - מנהל הסברה

מאת: איל ארד

הנדון: סיבוב וושינגטון 2

1. יש להנחות שהגיריות (הסברה, תקשורת, קונגראס) להכין מראש תוכנית מסודרת לניצול המתדרכים שלנו לתיידרוכי עומק בפני עיתונאים, מערכות כליה תקשורת, מכוני מחקר, חוקרם, עוזרים קונגראסיאונליים, ארגונים יהודים ולא יהודים וכדומה.
2. מאגר המתדרכים יכלול את דורי גולד ורענן גיסין. אנר מקוריים לקבלת אישור זה"ל גם לשולם הררי.
3. מעבר להם אפשר לנצל חברים משלחות (כגון אולמרט, רוטשילד, כרמון) אד הרק בזמן הפנו בין הדיוונים וביעיר בסוף השבוע. אנר סrox את רשות המשתתפים ואתר מתדרכים-מורים פרוטנציאליים.
4. לסוף השבוע יש להכין תוכנית טננטיבית להזאת חברים המשלחות לנבודות שונות ברחבי ארה"ב לתידרוכים והופעות במקומות השוניים. את התוכניות תכננה הקונסוליות בתיאום עם הסברה וושינגטון. עדיפות יש לחת לניו-יורק, לוס אנג'לס וברוסטן.
5. ביחס למערך הלוגיסטי ולאיש המטה והפונקציות ההסברתיות נראhn לנו שאין מקום לשינוי מהותי לא באיש ולא בשיטת העבודה.
6. השינוי היחידי שאנו מבקשים לעשות הוא בשעת מסיבת העיתונאים היומית מ-15.00 ל-14.00.
7. אנר נקבע ישיבת תיאום מקרימה ליציאה ביום ה' בבוקר כהצעתך. אנר המלץ על משתתפים.

בברכה,

איל ארד

30.12.91

אל : סגן שר
מאת: איל ארד

היערכות לארת סיוב וושינגטון 2

להלן המלצות לסייע השיחות הקרוב:

1. היערכות לוגיסטית.

מומלץ להשאיר המערך הקיים בראשות יוסי גל ללא שינוי מעשיים.

2. מתדרכים

בין המתדרכים בסיבוב הקודם הסתבר שוידלנסקי נוכל פחות מבחינת זמן ואפקטיביות. הדבר נובע בעיקר מהיעדר "תואר رسمي" שייתן לו כרטיס כניסה לתדרוכים.

לשכת סגן שר
בינוי נתניהו

משרד ראש הממשלה

לכן מומלץ להוציא את דורתי גולד ורענן גיסין ולצרכם אליהם את
שלום הריבר ^ו לשם כך יש צורך באישור הרמטכ"ל לאחר פניה של
לשכת מנכ"ל כאן.

אנו מודים לך מיל' צה"ל נתניהו.

3. תיקנון תדרוכים.

מומלץ להנחות השגרירות כבר עכשו להכין תכנית תדרוכים
לעתונאים, מערכות, מכוני מחקר, עוזרים קרנגיירונאליים,
ארגוני יהודים ולא יהודים.

4. ניצול שאר חברי המשלחות.

בין חברי הצוותים יש אנשים אortsם אפשר לנצל לתדרוכי עמוק
יהודים כגון יגאל כרמון, יוסי אולמרט, דני רוטשילד ואחרים.
מומלץ להתריע בפניהם על הצורך בניצולם בהם זמנים שבהם לא
מתכנסים הצוותים.

5. ניצול סופי שבוע.

בסופי שבוע מומלץ להוציא חברי צוותים לנקודות מחוץ
לושינגטון לצרכי הסברה ולהנחות את ציר ההסבר ו את
הكونסוליות להירך בהתאם.

DC
LA
NY
BOS

לשכת סגן שר
בנימין נתניהו

משרד ראש הממשלה

6. שעת מסיבת עיתונאים.

מומלץ לשנותה ל- 14.00 כדי להשאיר את הזמן ב- 15.00 חופשי
לראיונות ב"שעה בינלאומית" ול- N.N.C

1/2

7. תכנית עבורה אישית.

מומלץ לעבד כבר עכשיו דרישות ולהעבירן כהנחייה לשגרירות
ולקונסוליה בניו-יורק.

1/26

8. ישיבה מקדימה.

מומלץ לקיים ישיבה מקדימה של גורמי ההסברה העיקריים ביום ה'
בבוקר.

1/2

مثال: דנים רום

9/ *טערן*

א. (טערן)

file
ס. (טערן)

קונגרס: סנטור פטריק ליהי - ד"מ-טערן ורואען

" פיל גראם - ר' טקסס

" דורנברגר - ר' מינסוטה

" וואלוף - ר' ויאומינגו

" וואREN רדמן - ר' ניו-המפשייר

" אורין האטש - ר' יוטה

צוות המקצועני של ועדת המודיעין של הסנאט

ארגוני עזרה החקיקה בבית הנבחרים (100 איש)

הרפובליקנים: ג'ק קמפ - שר הבינוי

פרד מליק - יועץ מטה הבחירה הרפובליקני

צ'ארלי בלק - מטה הבחירה הרפובליקני

אד רוליאם - יועץ אסטרטגי רפובליקני

רייצ'רד זוירת'ליין - סוקר ויועץ אסטרטגי רפובליקני

צמרת הלאומית של המפלגה הרפובליקנית (רשימה מצורפת)

הקוואליציה היהודית הלאומית (תומכים יהודים של המפלגה

הרפובליקנית)

הדמוקרטיים: רון בראון - יועץ המפלגה הדמוקרטית

ביל קלינטון - מושל ארקנסו, מועמד לנשיאות

בוב קרן - מועמד לנשיאות

מרי קואמו - מושל ניו-יורק, מועמד אפשרי לנשיאות.

ג'ון מטילה - סוקר ויועץ אסטרטגי דמוקרטי

צמרת הלאומית של המפלגה הדמוקרטית (רשימה מצורפת)

עיתונאים וכותבי סורדים:

צ'רלס קראוטהאמר - WP

ג'ורג' וויל - ACB + WP

ויליאם אופייר - NYT

ג'ין קירקפטראיק - LAT

לזי גלב - NYT

אייב רוזנטל - NYT

ג'ק רוזנטל - עורך עמוד המערכת - NYT

מורט צוקרטן - עורך ראשי US NEWS

מערכת ה-NYT

מערכת CBS בראשות דן ראת'ר ולזי סטול

ברנרד שאו - מגיש חדשות ראשי ב-CNN

לארי קינוג - מגיש תכנית ב-CNN

איין ג'ורדן - עורך חוץ - CNN

ללי וו'מות - NEWSWEEK WP

אריק ברינידל - NYP

הופעות

2 x CBS MORNING NEWS

2 x FOX MORNING NEWS

GOOD MORNING AMERICA

C-SPAN - CALL INS

3 x CNN INTERNATIONAL

EYEWITNESS NEWS CONFERENCE

7. מסע'ח יומיות
- ראיונות לתחנות אירופאיות

מפרים

1. ישראל שואפת לשלום

ישראל ורוחם מעוניינים בתחום שלום שנוייב הסכמים בין ישראל לכל אחת שכנותה. במסגרת השיחות מוכנה ישראל להצעיר רעויות ממשים למטרה זו. ישראל חובה לחקפיד על מילוי ההסכמות שעלה-פיהן מתנהלות השיחות.

2. על מנת שהשיחות יצליחו יש לקיים 3 עקרונות:

א. שיחות באזורי

השיחות צריכות להיערך באזורי, הן בכלל עיקרונות ההכרה ההדדית והן בכלל הצורך בקרבה למקבלי החלטות. כך נזהל המום בין ישראל למצרים במשך 6 חודשים לפני קמפ-דיינויד.

ב. מו'ם ישיר ללא הטעבות וכפיה

המו'ם צריך להיות ישיר (דוגמת המום ישראל-מצרים). לאחר'ב יש תפקיד מסייע אבל אסור לה להתערב בכל שאלה ולכפות עמדה על ישראל. העربים מעוניינים בתפקיד כופה של ארה'ב ולכון המישל האמריקאי חייב להבהיר לעربים בדיבור ובמעשה שלא יתערב במום הישיר.

ג. שמירת יחס ישראל-ארה'ב

היחסים ההדוקים בין ישראל וארה'ב חייבים להישמר. מתיחות ביחסים מלאה תקווה ערביות לחץ אמריקאי על ישראל ומקצתה בהתאם את עמדותיהם. היא גם יוצרת לחץ בדעת הקהיל היהודית נגד תחילה שלום. יש לציין גם שהעולם החדש הוא בלתי-יציב וועלויים בו מטוריים מטוריים המנסים להתחמש בנשך גרעיני. הברית האסטרטגית עם ישראל נחוצה היום עוד יותר מבעבר.

ד. ירדן היא מדינה פלסטינית - לא מוגעה להם מדינה שנייה

דרישת הפלסטינים לייצוג נפרד מנוגדת לכללים שנקבעו מראש בדבר משלחת משותפת, אבל יש לדחות אותה גם מסיבה עקרונית. לבעה הפלסטינית אין פתרון נפרד מירדן שימושו מדינה עצמאית לפלאטינים. בשטח פלסטינה המנדטורית יש מדינה - ירדן - שבה יש רוב לפלאטינים ובה יוכל למצא ביתו לשאייפותיהם הלאומיות (גם תחת המשטר הנוצחי שבקיים אנו מעוניינים). אין צדק לדרוש עבורה מדינה נוספת בין הים לירדן.

4. יש'ע אינום שטח כבוש

ביש'ע לא הייתה מעולם מדינה פלסטינית שנכבה ע"י ישראל. השטח הובטח כולו למדינה היהודית בהחלטות חבר הלאומים. ב-1949 וכבשו השטחים ע"י ירדן ומצרים. אף מדינה בעולם, להוציא את בריטניה ופקיסטן, לא הכירה בכיבוש היהודי הבלתי-חוקי. ב-1967 הותקפה ישראל מטחים אלה וה頓קפן איבד אותם. לפיכך יש לישראל תביעה צודקת לשטחים הללו וזכויותיה בהם - כולל זכות התיישבות - אינן נופלות ואפילו עלולות על זכויות הערבים.

5. הចורך בערביות

עם החמרת המצב בבריה'ם לשעבר גוברת הסבירות לעלייה המונית עד כדי 3-2 מיליון עולים בשנים הקרובות. עלייה זו היא מימוש הציונות שלמענה נלחם אריה'ב השבוע באום. הערבים נלחמים בעלייה כשם שפעלו בהצלחה לפני השואה כדי למנוע את הצלת יהדות אירופה. מכאן ברור שנוסא זה הוא ציוני עבורה. מנייעת הערביות מישראל או מלחמה פוליטית גלויה עליהן לא תשרח אף אחד מחצדיים. לכן ראוי להגיע לסתום שקט עם המישל והקונגרס האמריקאים על מתן הערביות לישראל בתנאים מוסכמים ומקובלים על כל הצדדים.

תקשורות - אבחנות וסיכון

בושינגטון יש כיסוי שווה לשוני הצדדים בצד הזדמנות ליתרונות תקשורת
בפרשנות

1. חזיות האסון התקשורתי לא תחטמש
בזיגזג לציפיות לא נטحة התקשורות לחלווטין לצד הערבי. הסיבות לכך הן מגוונות: הסיפור לא היה חדש ולא הייתה בו התקדמות חדשנית של ממש; הציבור האמריקאי שקוע בבעיות פנימית ממוראות ואינו מתעניין במיוחד בזושאי חז; חשומת הלב התקשורתי הופנתה לנושאים מסעירים יותר.

2. הקרב התקשורתי לא היה טלביזיוני

רשות הטלוויזיה הتعلמו מהסיפור כמעט כמעט לחלווטין, ואנו לא עשינו מאמץ לעוניין אותו. בזכות קשרינו ברשות השונות השנוינו "זמן שווה" כמעט מוחלט - כל ראיון פלטינו נעה בראיון של דובר ישראלי.

3. הסיקור בעיתונות הכתובה היה מאוזן.

בכתיבת החדשות על תחיליך היה איזון כמעט מוחלט בין הצדדים. כל מסיבת עיתונאים שלהם נעונתה במסיבת עיתונאים שלנו. משום שמסיבות העיתונאים שלנו היו מאוחרות יותר יכולנו בדריכם להגיב לדברי העربים ולהשיב על טענותיהם. בטעונה לכל טענה שלהם הופיעה תגובה שלנו ביציטוט, בדריכם מהדברים הרשמיים או מראשי המשלחות.

4. בפרשנות התקשורתי היה לישראל יתרון.

מול הסיקור המאוזן, הפרשנות המתבטאת במאמרי מערכת ומאמרי דעה נתהה לסייע ישראל. רק טור אחד תמן בעמדות הפליטינים לעומת שורת מאמרים בנושאי תחיליך עצמו (6) ציונות גזענות (2) ותמיינט סוריה ואיראן בטרור (2) שקיבלו את עמדתו במלואה או בחלוקת. יש לציין עם זאת שדוברי הממשלה לא תידרכו את מערכות העיתונים נגדו.

5. לישראל יש יתרון תקשורתי בושיניגטן

כשהסיפור מתרחש בושיניגטן, מול בעיות הפנים של ארה'ב, הוא מעורר עניין מועט. את מרבית ראיונות הטלוויזיה אפשר לקיים מכל אתר בעולם אבל את תחידרו המאסיבי של מערכות וכותבים אפשר לבצע רק בושיניגטן ובנוויל-יורק. חיכרתו הטובה יותר וקשרינו העדיפים עם המערכות נזתנים לנו יתרון מוחשי בכך שבזה מתואר תחיליך ע"י התקשורות האמריקאית. הנוכחות זו מאפשרת לנו גם הרתעה ולפחות תגובה לתדרוכים אפשריים ע"י דוברי הממשלה.

המצב הפוליטי - אפשר להקשוח על הממשל להתעורר

6. החולשה הפוליטית של בוש איננו מעובדת מעורבות במלחילב

מצבו הפוליטי של הממשל האמריקאי אינו זוח. לקראת מערכת הבחירה הנשיה בוש צריך להתרחק מנושא חוץ ואינו מעוניין להmaries את הקהילה היהודית לפעולה תקיפה נגדי ובعد מועמד הדמוקרטיים. מצד שני הדמוקרטיים ששים להפgin תמייה בישראל. על רקע זה נופלים סייעוניינו על אוזניים חשובות. הממשל לא ישוש להתעורר באופן אקטיבי במלחילך תוך כדי עימותם עם ישראל אלא אם כן המומ' יעמוד על סף פיצוץ מוחלט.

7. צורך במסרים בסיסיים

סייעוניינו אודות המצב הספציפי של השיחות נתקלים בחוסר עניין, הנובע מחוסר הבנה של מה שנותפס כפרטם "טכניים" (תארייך, הרכב המשלחות ועוד). קיים צמא רב למסרים בסיסיים על מהות הסכסוך ופתרונוותינו אפשריים. כך למשל מתקבל היטב החסבר שלפלסטינים יש ביטוי לאומי בירדן ועל כן פתרון הקבע יחבטס על קיום שתי מדינות ולא שלוש.

8. המועמדים הדמוקרטיים רוצחים לשמע

לכל המועמדים הדמוקרטיים אין רק ממשי ודיעות מגובשות בנושא חוץ. על כן הם פתוחים מאוד לקבל מסרים מאיתנו. לדוגמה, בעיקבות שיחה עם קלינטון הוא כלל בנאומו השבוע התייחסות חיוביות מאוד לנושאי ישראל כולל יחס ישראל-ארה'ב ושאלת הערכויות. יש לנוים מגע ישיר שוטף עם מועמדים אלה כדי לקבע אצלם עמדות חיוביות כלפי ישראל ועמדותיה המדיניות.

9. הערבוויות - אפשר להגיע להסכמה על הערבוויות.

המצב הפוליטי החדש יוצר סיכוי טוב לפתורן שאלת הערבוויות. מדובר רפובליקנים רבים שמענו הערכה דומה: הנשיא ירצה לפתור את הנושא ללא עימות פומבי שיגיע את הקהילה היהודית לצד הדמוקרטיים. הדברים ממליצים על הידברות שקטה בין הממשלה האמריקאי למשלחת ישראל - וימליצו על כך גם לבוש ולביקר.

גם הדמוקרטיים אינם רוצים בעימות פומבי שבו יטרפו לבוחר בין התייצבות לצד הקהילה היהודית לבין הסכמה שיווחקו ב眦ור על תמיכה בסיעו חזק שאינו פופולארי. עם זאת, במקרה של עימות, יתייצבו רובם לצד הערבוויות, עפ"י טעות ברואן, ודברי המועמדים עצם.

חלק מהדוברים (לייהי, רדמן) הציעו עצם כמתווכים עם הממשלה. ברואן הבטיח לעוזד את מנהיגי הדמוקרטיים מיטשל וגפרודט להוביל את מהלך הדברים. פרד מליק הציע שרותם וביביקר ימנו כל אחד ויציגו נושא-נוןת מוסמך לעניין זה.

כל הדוברים מודיעים שבהידברות זו יש להציג משהו לבוש. נקלט הרעיון שבוש יוכל לטעון להישג מושם שהצליח להניע את התהילה "ע", דהיינו הערבוויות" לכאן. רובם חושבים שיש להציג לבוש סיפוק חלקי - ולו גם מצערני - בשאלת ההתיישבות ביש"ע.

10. עקרונות להסדר על הערבוויות

א. המנחה להיחלשות נוספת של לבוש במחצית ינואר כפי שכולם צופים.

ב. הימנעות מעימות פומבי במידה האפשר תונן כדיஇום שקט של הקהילה במאבק פומבי במידה ולא תושג פשרה.

ג. יצירתה הידברות שסתה עם המימש לשירות.

ד. לאפשר למימש לטען להישג ע"י עצם הנעת החקלאי בעקבות דבריו בוש בספטמבר שקשר בכך את דחינת הערבותיות.

ה. להציג למימש הבנה בשאלת התיישבות ע"י פירסום מראש של סכומי ההשקעה ביש"ע - כך שברור שהערבותיות לא יגדילו השקעה זו. לחילופין מציע סנטור ליהי הפחתה בכיספי הערבותיות של כל סכום נוסף שיושקע ביש"ע.

ו. פירסום ההבנה ופעולה עלייה רק לאחר הבהירות בניו-המפשייר, כדי שבזוקן ומתקדי סיוע החוץ לא יוכלו לתקוף את בוש על הסכמתו לחייבת לא פופולרית הנתפסת כהרחתת סיוע החוץ.

۱۷۷

שגרירות ישראל - וושינגטן טופס מברך

$$1091 = p^{-1}$$

בלמ"ט/מידי

ח'אריך: 20 דצמבר 1991

אל: תפוצת תקשורת

מאת: שחוננות - וושינגטן

הנדון: שיזות השalom.

מתוך ה News-U.S. אשר בחר בנושא שיחות השלום כנושא המרכזי בಗלוון האחרון, בחרנו לשולח לכם את שלושת הכתבות העיקריות מתוך התהוויד:
- הכתבה הראשונה עוסקת בהשפעת תהליך השלום על היחסים בין ישראל
וארה"ב.

הכתבה השלישית מביאה את הבנויות בחלוקת המשבטים - כמו גראט ומים ביו"ש. בשתי חזיתות: עם ישראל ועם הפלשתינאים הקיים. הכתבה השניה עוסקת בבעיות של הנצינאים הפלשתינאים שדריכים לעשות שלום לאדרה"ב.

שטוונר

26 || שהח (2) סחוון (1) רהמ (1) נגבל (1) בנצורך (1) מצפה (2) סולטן (1) רביב (1)
|| מנת (1) הסברה (2) כהן (1) מקבב (1) ר/רבב (1) ממד (1) רם (1) אמן (4) או

— (1) مکانیزم (2) نکتہ

WORLD REPORT

Hanging tough. Israeli diplomats Zalman Shoval (left) and Binyamin Netanyahu explain their country's stance to reporters.

Such good friends

The peace process is adding to the strains in U.S.-Israeli relations

The Middle East peace process resumed in Washington last week—or at least tried to. But when the members of the Syrian, Lebanese and Jordanian-Palestinian delegations trooped into conference rooms at the State Department, they found, as they expected, Israel's side of the negotiating tables empty.

The Israelis are expected to come to talks this week. But the no-show handed the Arabs a public-relations victory, and they capitalized on it deftly, schmoozing diplomats and the press in Washington all week.

Israel's willingness to take the hit reflects its growing disquiet about the negotiations, and in particular about Washington's high-profile role. "For the moment the biggest disagreement is between Israel and the United States, not Israel and

the Arabs," says Martin Indyk of the Washington Institute for Near East Policy. Even tougher times could be ahead.

Prime Minister Yitzhak Shamir wanted the bilateral talks held in the Mideast, and he is smarting from the Bush administration's flat-footed decision to issue invitations before he could put his case to the president. Israeli officials charged that by imposing a time and place for the talks the United States was discouraging the Arabs from negotiating with Israel directly. "[The Arabs] think they can use the United States

as a bulldozer," warned Shamir deputy Binyamin Netanyahu. The Israelis also wanted to show that they cannot be "delivered" by Washington.

"For 40 years the Israelis said they wanted direct negotiations with the Ar-

abs, and now they're holding them up over procedural questions," said one exasperated senior U.S. official, who admitted it would have been better if the Arabs had been willing to discuss venue with the Israelis. "But the process could have stalled there."

American muscle. U.S.-Israeli relations are already strained. Bush and Shamir have little affection or trust for each other, and both can cite a litany of perceived slights and betrayals. More important, the two governments disagree fundamentally on how to achieve a peace agreement. Israel refuses to trade land for peace with its Arab neighbors—as Bush urges—and fears Washington will bully it into making concessions. "They want to muscle us," says Health Minister Ehud Olmert. The Americans worry that Israel is interested only in taking American aid and maintaining a status quo

that Washington believes is unstable. American officials admit that the U.S.-Israeli relationship has changed. Every U.S. administration since 1967 has insisted that Israel trade land for peace. "But in the past it [was] all hypothetical," says a senior administration official. "You didn't have Arabs willing to even discuss peace. Now you do." U.S. officials deny any "Arab tilt" and insist that the U.S.-Israeli security alliance is as strong as ever. "The fundamentals are not in question," says the top aide.

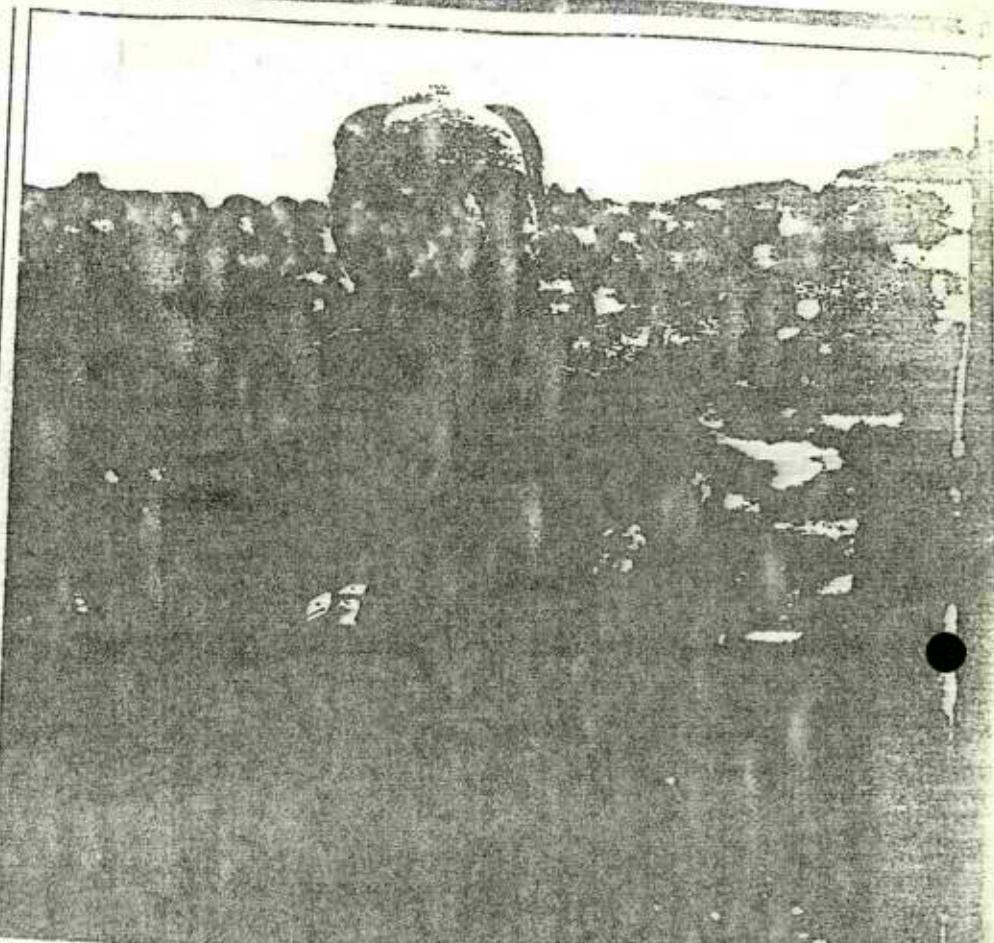
Political season. Still, a collision could come in January, when Bush is to decide whether to grant Israel \$10 billion in housing loan guarantees. The president deferred the decision last September, in part to increase U.S. leverage over Israel in the peace talks. Administration Mid-east strategists say that if Israel has not agreed to at least an informal freeze on building or expanding Jewish settlements in the occupied territories, Bush may seek to impose conditions on the guarantees. And while Bush's political advisers are growing nervous about taking on Israel during what could be a difficult re-election campaign, the Israelis are not counting on Bush weakening. "I think Bush has written off the American Jewish vote," says an Israeli minister.

Congress, however, isn't likely to oppose Bush on loan guarantees, even though they would cost taxpayers only a tiny fraction of their face value. "The voters are frustrated by foreign aid ... and Israel could get caught up in that," says Democratic Rep. Sam Gejdenson of Connecticut. Republican Sen. Richard Lugar of Indiana says it will be hard for the Democrats to maintain "their 'take care of our own' rhetoric" and also argue for more foreign aid.

Israelis, meanwhile, are ambivalent about whether their government should confront its closest ally. Public opinion rallied to Shamir when Bush snubbed him on the invitations but quickly turned away when he decided to boycott last week's talks. Recent polls show that Israeli confidence in American support has declined from around 90 percent a few years ago to just over 60 percent today.

Bush may also be in for some rocky times with the Arabs. The Palestinians groused when U.S. officials barred photos of the Israelis' empty chairs—which would have added to Israel's embarrassment. If this keeps up, the administration may decide that it, too, wants the talks out of Washington—out of sight of the U.S. press and the American voters. ■

By CARLA ANNE ROBBINS WITH
DAVID MAROVSKY IN JERUSALEM
AND KENNETH T. WALSH

Palestinian leader. The peace delegation's senior adviser, Faisal Husseini, near his home on Jem...

Making peace on two fronts

For the Palestinians, unity remains elusive

Last month, the historic sight of Palestinian delegates in Madrid finally negotiating their own people's fate sent hopes soaring in the villages and refugee camps of the Israeli-occupied West Bank and Gaza. Delegates returning from Madrid were greeted as conquering heroes. In a move that was orchestrated by local leaders largely for the benefit of television cameras, crowds of Palestinian demonstrators stopped throwing stones and began handing incredulous Israeli troops olive branches.

But wooing Washington is beginning to prove easier for the Palestinians than convincing all of their own constituents that they're on the right path. Last month's euphoria is giving way to charges that the Palestinian delegates to the peace talks may be prepared to accept an autonomy deal with Israel that is far too modest. "They are selling us out to the Jews," complains an angry baker in the West Bank city of Hebron. "It is part of an American and Israeli plot Anyway, who do these people represent other than themselves?"

109
3/6
167

1091, 164

CAROL BROTHERS FOR LIFE/SA

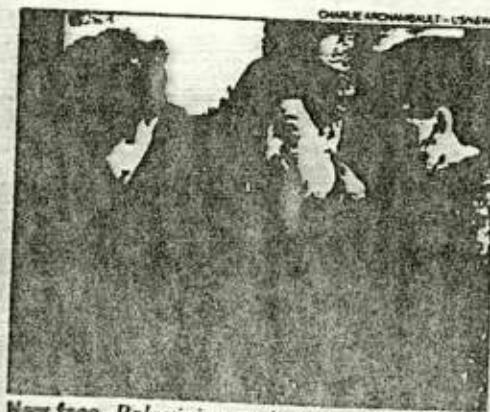
The rallies underscore the Palestinians' long, sad tradition of self-defeating, often violent factionalism. When two of the Madrid delegates showed up at the Benevolent Hall in Beit Jala, a largely Christian village near Bethlehem, they were greeted with signs proclaiming "No Reconciliation with the Jews" and shouts of support for the Popular Front for the Liberation of Palestine, a Syrian-supported extremist group that opposes peace talks with Israel. That triggered a brawl with supporters of the Palestine Liberation Organization's mainstream Al Fatah group, which now backs the peace talks. As the speakers and the village priest watched helplessly, chairs sailed across the room, fists flew and iron bars were swung until the hecklers were finally ejected, leaving a trail of blood.

Risky business. Supporters of the fundamentalist Hamas movement, which opposes any peaceful settlement with Israel, have fought pitched battles in Gaza with partisans of Yassir Arafat's PLO. Although Saudi Arabia is pressing the Syrian government to support the peace negotiations, Syrian President Hafez Assad could still unleash Palestinian terrorist groups such as the PFLP if he becomes nervous that the Palestinians are moving toward an interim agreement with Israel without parallel progress toward returning the Golan Heights to Syria. "One assassination of a delegate," says a Palestinian analyst, "and the whole thing falls apart."

For the moment, neither of the extremist poles—the Syrian-backed rejectionist groups or Hamas, which has some Iranian support—seems to feel that terrorism is necessary. "The people who went to Madrid are fools. This conference will give us nothing," says a 24-

m's Mount of Olives

and their wives? I didn't elect them." To assuage such fears and to buttress their credibility, Palestinian leaders returning from Madrid quickly launched a series of popular question-and-answer sessions at which they have attempted to explain what they tried to accomplish in Madrid and what's likely to occur as the laborious peace process continues. Open discussion is a rarity in Palestinian politics, partly because of internal blood feuds and partly because any political gathering in the territories runs counter to the rules of the Israeli occupation. But Israeli authorities have turned a blind eye to the rallies, which often are called by word of mouth, and Palestinian leaders have taken advantage of the new hands-off policy by crisscrossing the West Bank and Gaza to speak at movie houses, schools, mosques and churches. The questions come easy. "Tell me," demands a warred farmer pointing his finger at the delegates on a makeshift stage. "Are you people nationalists? ... Are you Zionists? ... Why are ready to give up so much?"

New face. Palestinian spokeswoman Ashrawi

year-old PFLP activist at the West Bank's Bir Zeit University who identifies herself as "Alia." "It will fall apart by itself."

There are divisions and jealousies even among the mainstream leadership supporting the peace negotiations. Spokeswoman Hanan Ashrawi has replaced the unshaven, gun-toting Arafat as the Palestinians' image in the foreign press. But neither the articulate Ashrawi, a Christian professor of literature, nor Haidar Abdel-Shafi, the courtly Gaza physician who is the nominal head of the Palestinian delegation, can set policy.

Although the delegation, which technically includes both the Palestinians and the Jordanians, consults rather than takes orders from Arafat, most of the shots are called by the man sanctioned by the PLO chairman. Adviser Faisal Husseini is the scion of a wealthy Palestinian clan, and he can be imperious. "Faisal has his own ways," says one old friend. "He brooks no opposition and wants no competition."

That has produced a conflict between Husseini and the scion of another major West Bank clan: Oxford-educated philosopher Prof. Sari Nusseibeh. Scheduled to go to Madrid as a delegation adviser, Nusseibeh, who takes a harder line on compromising with Israel than Husseini, refused to go to Spain after Husseini demanded control over policy statements. Arafat has attempted to mend fences between the two, and as part of the deal he brokered Nusseibeh now accompanies the delegation to the negotiations as its senior adviser.

But practical problems also exist. The Palestinians are scrambling to develop plans for running their own affairs—their hospitals, their schools, their economy—in an interim autonomy arrangement with Israel. "We should have had two or three scenarios, but we've always thought we'd have control over everything but foreign affairs," says Ramallah economist Sami Hilaleh, who is now working with several other economists to develop schemes better suited to an agreement in which Palestinians would have to work closely with Israelis.

Therein lies the real problem: Palestinians and Israelis have very different concepts of autonomy. For Israelis, Palestinian self-rule in the occupied territories is an end in itself; for Palestinians, it is the first step toward statehood. Negotiating any agreement will be a monumental task for the Palestinians. Without some semblance of unity, it could tragically prove to be an impossible one. ■

BY RICHARD Z. CHESNOFF IN THE
WEST BANK WITH KHALED ABU TOAMEH

WORLD REPORT

Another obstacle to peace

The land and water of the West Bank are difficult to divide

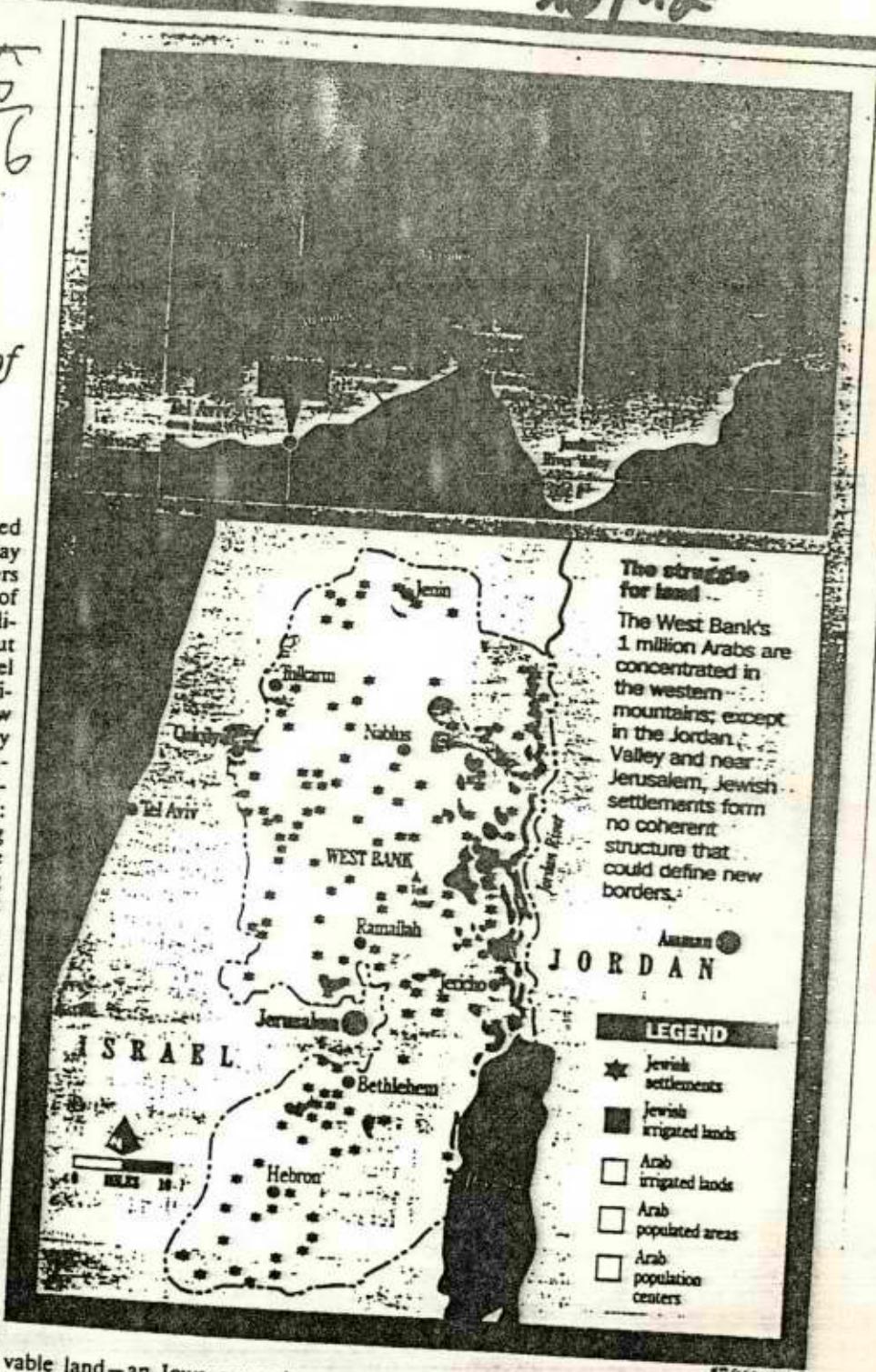
In the 25 years since Israel occupied the West Bank during the Six-Day War, Israeli politicians and settlers have laid claim to the biblical lands of Judea and Samaria on the basis of religion, history and national security. But with direct negotiations between Israel and the Palestinians finally underway, a new argument against any territorial compromise is increasingly being heard in Israel: Not only would giving up land compound the problems of defending Israel, it also would imperil the nation's fragile water supply.

Diplomats and political scientists usually consider nationalism, religion and security to be the core of the Israeli-Palestinian conflict. The West Bank commands the strategic high ground that rises 3,000 feet above potential invasion routes into the narrow coastal plain that is home to two thirds of Israel's population and most of its industry. But resource experts and geographers argue that immutable geological facts are just as important in explaining the conflict. Disputes over the region's water—such as Syria's attempt to divert the Jordan River's headwaters in the 1960s—have flared into violence many times before.

A dreary place. The West Bank, 2,000 square miles of rocky slopes and deserts—about the size of Delaware—is, biblical authority notwithstanding, at first glance a godforsaken place. W. H. Bartlett, a 19th-century English traveler, recorded his impressions of "this dreary region" en route from Jericho to Jerusalem: "Though excessively wild, there's not the least compensation in grandeur of scenery." The area's only natural resources are 500,000 acres of culti-

PEACE
FOR ALL

vable land—an Iowa county's worth—and 20 to 30 inches of rain that falls each year on the mountain highlands, feeding three underground aquifers.

But two of these aquifers supply Israel with some 25 percent of its growing water needs. If some diabolical agent had set out to arrange the West Bank's resources and topography in order to foil any peaceful resolution, he could hardly have done a better job. These mountain

highlands, located in the western half of the West Bank, are also home to nearly all of the West Bank's 1 million Arab residents. Any territorial compromise that adjusts borders to give Israel the hydrologically and militarily significant terrain would also give it the bulk of the Arab population of the West Bank.

The high profile given the activities of Jewish settlers has made it seem that the conflict is over land. In truth, there is

WORLD REPORT

little land to fight about. Arab farmers cultivate nearly all the valleys and terraced steep hillsides in the rainy mountain regions; under the 19th-century Ottoman law that Israel applies to the occupied territories, only uncultivated stony fields and wastelands can be claimed as state property—and thus provided to Jewish settlers. Usable land in the largely unoccupied, arid eastern half is limited by water. Only a little more than 10,000 acres of West Bank land are under cultivation by Israeli settlers; nearly 1 million acres are farmed in Israel.

"I'm always struck at how small the areas are relative to their political importance," says John Hayward, a water expert at the World Bank. "It's not the land—it's the water the land can supply." The major West Bank aquifer, the Yarkon-Tanninim, flows in a layer of limestone from the western slopes of the Judean and Samarian hills westward across the Green Line, the pre-1967 Israeli-Jordanian border.

Wells within Israel proper were tapping this water long before the Six-Day War. But as population and water demand on both sides of the Green Line have grown, control of the western slopes has attained a new and vital importance for Israel. It is the rain falling on the West Bank that recharges the aquifer; any new wells drilled between the recharge area and the Israeli taps could cut off the supply and, by lowering the water tables in the part of the aquifer that extends to the west of the Green Line, allow saline water from greater depths to seep in, permanently ruining what is left.

Israel currently pumps 320 million cubic meters of water (Mm^3) a year from the Yarkon-Tanninim; the West Bank Arabs are allowed to pump 20 Mm^3 . (A million cubic meters a year, by way of comparison, would supply 2,500 American households.) A second West Bank aquifer that feeds springs to the north supplies Israel with 140 Mm^3 and the West Bank Arabs with 20 Mm^3 . Most of a total of 120 Mm^3 of water allotted to a million Palestinians comes from a third aquifer that flows to the east. The

70,000 Israeli settlers in the West Bank receive 40 to 50 Mm^3 .

"Israeli reliance on West Bank water will be a major obstacle to Israeli withdrawal," a recent study by the U.S. Consulate in Jerusalem concluded. Israeli restrictions prevent Palestinians from drilling new wells, mainly to protect the aquifers that Israel taps from across the Green Line. Israeli drilling of new, deep wells in the West Bank, mainly to supply irrigation water for Jewish agricultural settlements in the arid Jordan Valley, has at the same time lowered water tables and dried up some Palestinian springs and shallow wells. Palestinians say that more than

rains fall, in the western reaches that abut the Green Line. The Jewish settlements, built on uncultivable land wedged between these Arab towns and fields, form no coherent economic or social structure; they are largely bedroom suburbs of Jerusalem and Tel Aviv. Nor are they much help in defining a new border.

The major exception is a string of Jordan Valley settlements, created under the previous Labor Party government to establish a defensible border zone that would be retained in a deal that returned the heavily Arab areas to Jordanian sovereignty. These isolated outposts were to delay an enemy attack while Israel mobilized, but in the age of modern armored

New construction. Jewish settlements in the West Bank are little help in defining a new border.

two thirds of the farmers in the Jordan Valley village of al-Ouja, for example, were forced to abandon their land when their 150-year-old spring went dry.

The conflict can only intensify. A scathing critique by Israel's comptroller earlier this year warned that Israel is already overpumping the underground water supplies of the West Bank. Given the growing demand for water within Israel, as well as a projected increase in the Palestinian population and in per capita water use as the standard of living grows, Israeli water authorities plan to allow no increase in the amount of water made available to Palestinians for agricultural use, approximately 80 Mm^3 per year.

Bedroom suburbs. The pattern of settlement in the West Bank is another manifestation of geography's power to thwart any territorial compromise. Arab towns and villages grew up where the

warfare, it's an open question how effective they would be. Their economic viability, meanwhile, is increasingly in doubt, dependent as they are on heavily subsidized irrigation water.

The Jewish presence in the West Bank remains quite small; most settlements have only a few hundred residents. (The largest, with populations in the thousands—and the ones that could conceivably form a border structure—are mostly around Jerusalem and in the Etzion Bloc, an area halfway between Jerusalem and Hebron that Jews owned before 1948.) Washington calls the settlements "an obstacle to peace," but the unyielding land of the West Bank may prove to be a much greater impediment.

BY STEPHEN BUDIANSKY WITH DAVID MAKOVSKY IN JERUSALEM AND KHALED ABU TOAMEH IN THE WEST BANK

Middle East Peace Talks: Slow Work, No Walkouts

Participants Sought to Feel Each Other Out

By John M. Goshko
Washington Post Staff Writer

In their first week of bilateral talks here, Israeli and Arab negotiators made two things clear. First, the gulf between them is far too wide to permit any quick, dramatic agreements. But second, they are willing to show just enough flexibility to avoid dooming the talks to failure.

"If you ask me where we will be a year from now, I would predict that we will not have reached any agreements," said a senior Israeli negotiator. "But I also believe that we will still be negotiating."

Members of the three Arab groups in the talks—Syria, Lebanon and a joint Jordanian-Palestinian delegation—are more cautious in predicting how long they will wait for the U.S.-arranged peace process to show results. But even the Syrians, who have made no effort to conceal their hostility toward their longtime Israeli adversaries, also deny they might walk away from the bargaining table if they do not get quick satisfaction of their demands.

Instead, the participants used this week's opening round to feel each other out or, as one Israeli official put it, "to take the temperature in the conference rooms and see whether we need fewer or more sweaters at future meetings."

In two of the negotiations—those involving Syria and Lebanon—the delegations actually began discussing substantive issues dividing them. The talks with the Palestinians and Jordanians immediately bogged down in a complicated procedural dispute whether Israel is dealing with one delegation or two. Failure to resolve the matter meant the State Department conference rooms reserved for these talks remained empty throughout the week.

By Thursday night, when the negotiations went into recess until Monday, the scorecard on the three sets of talks looked roughly like this:

Syria was insisting that U.N. Security Council resolutions require Israel to withdraw immediately and unconditionally from the Golan Heights, which Israel captured in the 1967 Middle East War. Lebanon, citing another Security Council resolution, was calling on Israel to pull

NEWS
ANALYSIS

out of the narrow security zone it has established in southern Lebanon.

Israel replied that both demands were matters for negotiation that must include, at a minimum, guarantees against future attacks against the Jewish state from Syrian or Lebanese territory.

Syria and Israel accused each other of excessive rigidity, but Israel's chief spokesman, Benjamin Netanyahu, said that while there was no progress, the fact that the talks continued was "not without promise," adding, "The edge was taken off the frost There was even a cracking of smiles."

As to the third set of talks, which originally was expected to show the greatest progress, Israelis, Palestinians and Jordanians all ended the week with upbeat predictions that the procedural impasse would be resolved, possibly Monday. It is then expected that negotiations will begin on a system of limited self-government for the Palestinians in the occupied West Bank and Gaza Strip.

But even if that happens, a new procedural fight seems certain to break out over Israel's announced intention to call for recessing the talks next week and moving them to or near the Middle East. That idea was broached and rejected earlier by the Arab delegations, but in raising it anew, Israel is expected to argue that the talks might make better progress if they are removed from the glare of media attention in Washington to someplace where they will attract less publicity.

Actually, publicity did not seem to be much of a problem last week. The glacial pace of the talks and the arcane details of the Israeli-Palestinian procedural wrangle made the story of the talks pale in comparison with news about the disintegrating Soviet Union or the Florida trial of William Kennedy Smith. Newspapers buried stories about the negotiations on inside pages, and television gave them only fleeting mention.

That was so, even though both the Israelis and the Palestinians brought their most effective spokesmen—Israel's Netanyahu and the Palestinians' Hanan Ashrawi—to Washington to engage in a daily duel of briefings. Both have achieved considerable prominence with American television audiences in the past because they are photogenic, speak unac-

BENYAMIN NETANYAHU
... "the edge was taken off the frost"

cented English and have extensive knowledge about the United States.

Ashrawi, who normally seeks to project a tone of moderation, surprised many observers by aggressively charging Israel with stalling and with the persecution of Palestinians under its occupation. By contrast, Netanyahu, who is noted for his attack-dog approach, toned his comments down and sought to convey an image of Israeli patience and moderation.

But with little actually happening in the talks, neither had much to work with, and their daily performances took on a rote-sounding quality that failed to spark much media interest.

Dore Gold, an adviser to the Israeli delegation, acknowledged the slow nature of the peace process and the boredom it has created in this country. "We find ourselves in a position of checking the wall, checking the structure," he said at a luncheon yesterday of the Washington Institute for Near East Studies. "This struggle over the process is very tedious and very boring for Americans."

But, he added, the important thing is that it appears the talks will continue. Other Israeli officials said they would press their request to move the talks to the Middle East.

Days Widespread Hunger Looms

Current negotiations, which are being mediated by former Colombian foreign minister Augusto Ramirez Ocampo, at this stage are focused on getting Aristide and his opponents to agree on a new prime minister, a move that would be a first step toward restoring constitutional order.

Among moderates, there is hope that a new prime minister acceptable to both Aristide and his adversaries might act as a buffer between Haiti's contentious forces. But reaching an agreement on the position may be difficult considering that nearly all of Haiti's traditional politicians feel either jealousy, fear, resentment or outright hatred toward Aristide, who is by far the

country's most popular leader. Moreover, there is no indication that the military, which deposed Aristide, will agree to his return under any conditions.

The OAS and U.S. officials have indicated that if a new prime minister were selected who was committed to Aristide's return to power, the international community might respond by relaxing the trade embargo.

The State Department memo on Haiti also concludes that:

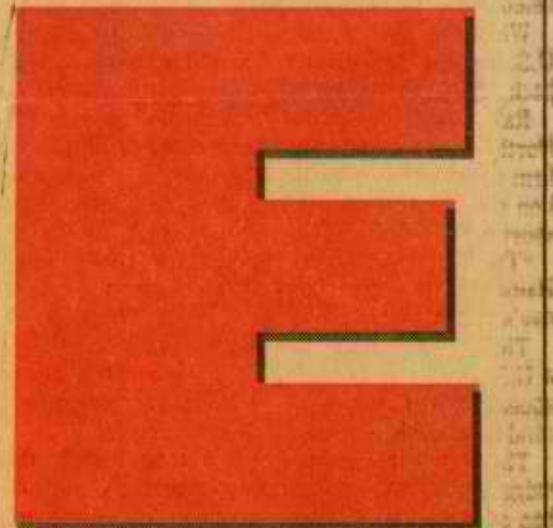
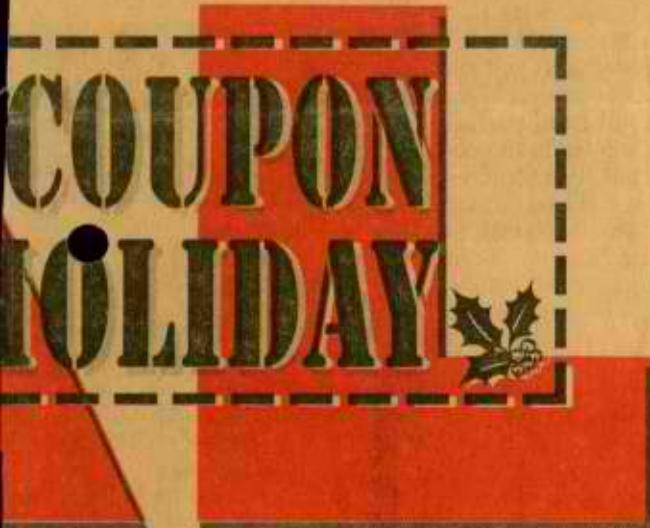
- Food prices jumped by nearly a third after the coup but have leveled off since then;
- While there is no shortage of essential medicines, some vaccines are spoiling because of unreliable

refrigeration;

- Medical care has been generally maintained despite some staffing problems at hospitals, but the lack of electricity has interfered with some surgical procedures;
- Local humanitarian relief groups are being harassed by the Haitian army and police, apparently because the military is "opposed to any organization but itself."

The memo said the international relief group CARE has organized a food distribution program expected to reach 20,000 poor people by mid-December. However, it added that if the embargo continues to deprive the country of a steady supply of fuel, the lack of energy would handicap any relief-distribution program.

INGS! FINAL DAY OF SALE! STORES OPEN TODAY 10-8

KEEP YOUR CASH FOR THE HOLIDAYS!
90 DAYS SAME AS CASH

SEE STORE FOR DETAILS

**PURCHASE
OVER 50%**

**FREE
DELIVERY**

Present this coupon and receive free delivery on any full, queen or king size Beautyrest mattress set.

(EXCEPT PRESIDENTIAL EXTRA FIRM)

PLUS

FREE set up of your new bed and removal of your old bed with delivery.

Coupon expires 12/14/91

משרד החוץ
32284
גנאלים

בלט"ס/מי. זי

ט'ז נס

ברוך - שלום/וושינגטן - אברון יגאי 73

10-12.91 21:00 'הנ'ן' : מילון עברי

1. **למג** דיברתו של אחדד ינדי:

2021 דצמבר ים אול, 21:22:21

MINISTÈRE DES AFFAIRES ETRANGÈRES
JERUSALEMמשרד החוץ
רשות 1952 לא זכר של מתייה נוין.

ש: גם לא מצידם?

ת: גם לא מצידם וגם לא מצידם.

3. להלן מראין עם בוניין מתייה:

ש: נעבר לחווית האנוייה. היא יותר מפוכת. החווית עם הפלשניטים והירדנים
ותמר מתייה, ושאל אותו מה הירווות ואחרון שירץ לך בחווית הוויה?ת: אתם די ברוחם נכון. היה שיחה בין דashi הפלשניטים. הסוכן שeria היה
בחדרון ווא משאום שנאבקים עדרין על שאלת החדרון. אז לא שאלת דרי-באיית.
וז שאלת שיש בה בנטש חסגרת של הפלשניטים, פלון הקבע בפי אירווים אוווע טז
חדרון. אבל אונחן הגענו לסתם מושגים מושגיתם שאונחן זילטם עם חשלות
פלשניט-ירדנית חשופת. זה שום שאונחן דואים לאו אונחן אונחן אל היבנה
הפלשניטית בחסגרת ירדן ווא בחסגרת שטחית פלשניטית. עד כן הסכמנו עם
האמיר קאים. אונחן הבנו היבס שראחד קאים גם קיבלו אונחנה של הנזירים הערבים
בורדן. ובכן שונחן הונח היה כהובן וואן לשנות את האללים, היבס שאונחן
רוניים עשיון בעניינים פרוצדורליים לאוורה זה שום שלא דודו הערבים ווא
הסכימו לדון בדם לפני כן. בכל אונחן וידעה שיחת רבעון יוניה דודן אהיה.
ותה שונחאת לי חשוב ותמר זה שטחונה שלן הרא שיש כוונה לדרון אונחן און ביל
המשתק. אונחן עוזדים עט כן.ש: האם ואנושים שדרו במנג עם הירדנים הפלשניטים מזרחים עט כן שדרדים
מנסיס באהת לזרוד בין ישראל לבין הפלשניטים. הירווות שטקה עט כן תפקיד
של מותך או שום עד שטח מזויה לפלשניטים?ת: חראת אונחן לא אכום לפדרי מרים, זה בודאי ידע שדה מנהלה בזק הדרדים
ברגע בזק הפלשניטות, אבל חשב לזרור דבר אחד, אונחן הונגרון, הונן
חונגרות נס היוס לונדרות טונה. אונחן לא פביבל את טטרם לשתיים. גודל גהויה
שייהו בחה ונדוח משנה בכח וושאים. און גנו תונדרות כה. נכל. מהויה
זהה יתדרם בכח אפיקים בחסגרת הפלשניטות. אבל בפירוש אונחן גנו נט
על כן שכפדרון הקבע וככל מונדרת הדרדים וווטר ביזים אונחן דודן נט
מפלחת אחת ואם יש חלחנות על ועדות משנה עט ונשות בטהר אונחן. זה בטע
היה המאבק שלן בשבות שנד. משביר גזה אונחן דודא גהויכיד עט, אהה נוון עט
איותי על החשיבות הירדנית-פלשניטית אבל יא נזז חווית שלום שדרון אה
לובני כרבען דן בחלק מהנה וזזה רשות חוויה פלאס עט פסניר. בלודן נט
שכונתינו נס לבנון, עט ירדן; עט סוריה. ירדן פלא וט חלק מהויה מות
ואונחן ציין בזקן ושבוע זהה המשות מפורחות קוויה שלום נט הונזיות
הכלו.

ש: גם נט סודיה?

ת: בראחות.

ש: מה אונחן שומע מזויה הטע נט סודיה. אונחן חכין. שולח נט מון נוין
לפחות בחשך כמה שנות?ת: אונחן שוד לא יכול להיכיד לך שקיבלי דיוווח פורט. נגמל אותו בזקן החומר
ווארבה. אבל, טוב אתה יודע בוד'ך עם הפלשניטים וודבר בדיבורים אירווים נסא
לא היה יוצא מן הכלל הטענה הוויה. אוני חשב שעה שאדרן גהו. נסא
נס אונחן שזה לא דבר עיידי זה מושך, זה שמייך עם ארבה וויסכוזין, זה

חה'ין שהרבה פגמים יש בו חזרות, כל חינוי רפואי, אידך לומתכל לויה, זה דינו של מו'ה. אנחנו כחוץ לו'ם. שחרנו על דברים מסוימים. הדברים לאלו ביטורו של דבר התקבלו ואני, תושב שוה סימן השורב גחשן.

כל הכתובות דלעיל שודדו בתקדורת 'תכט' מורתת וזרות (12.9.10.)

עד כאן.

הסברה/חידון

10 בנובמבר 1991

AMERICAN EMBASSY
TEL AVIV, ISRAEL
FAX 972-3-663449

TO: The Secretary of
NAME: Joseph Hadash, Director-General
C/O: Ministry of Foreign Affairs, Jerusalem
TELEFAX #: 02/303-367 Stella
FROM: Ambassador William A. Brown
OFFICE: American Embassy, Tel Aviv EXT _____
DATE: November 22, 1991
MESSAGE: PLEASE SEE FOLLOWING PRIVATE MESSAGE

AUTHORIZED BY: Ambassador William A. Brown DATE: Nov. 22, 1991
SIGNATURE OF AMERICAN HEAD OF SECTION ONLY

URGENT

Embassy of the United States of America

Tel Aviv, Israel

November 22, 1991

Dear Yossi,

I am enclosing the text of a private message from Secretary Baker to Deputy Prime Minister and Foreign Minister Levy. You will note that the Secretary's message addresses many of the points raised by Minister Levy in his own letter of November 12.

Warm regards.

Sincerely yours,

William A. Brown
Ambassador

Mr. Yossi Hadass
Director General
Ministry of Foreign Affairs
State of Israel
Jerusalem

PRIVATE MESSAGE FROM SECRETARY BAKER TO
DEPUTY PRIME MINISTER AND FOREIGN MINISTER LEVY

I made clear publicly and privately in Madrid that I was prepared to see the parties themselves try to sort out the venue and timing of the next round of direct bilateral negotiations.

Since then, I conveyed to the Arab parties several of your ideas on how to resolve this issue. However, the Israeli suggestions were not approved by any other party.

The breakthrough that you achieved in Madrid several weeks ago cannot be allowed to dissipate. It is in the interest of all parties to create momentum to prove that direct bilateral talks can begin to address the issues of most concern to you.

I understand the complexities involved in sorting out the procedural aspects of this issue. I do not minimize them, but neither do I believe they should become, in and of themselves, reasons to block further discussions between the parties on the substance of the negotiations.

In this message I want to address three issues: finding an acceptable venue for the next round of negotiations; determining the best date to hold the next round; and beginning to foreshadow the kinds of issues that each of you might decide to take up in order to make the negotiations most productive.

Venue and Timing

It is clear that Madrid will not be an acceptable venue for the next round. It is equally clear that there is no agreement yet to hold talks in the region.

I want to make clear the view of the United States that, over time, there is no reason to exclude holding negotiations in the region. Many successful talks have been held in the region in the past, and a regional venue would allow close proximity for the negotiators to consult with their political leadership. But I understand we will not resolve this issue now.

We have consulted on this matter with the Soviets and we agree that the most important issue now is to resume the direct bilateral negotiations as soon as possible.

Accordingly, I am pleased to invite each of you to come to Washington to start negotiations on Wednesday, December 4.

In order to begin preparations for these negotiations, I will need your affirmative response no later than Monday, November 25.

The United States will arrange the sites for the talks and other administrative issues; the talks will take place here in Washington.

Each delegation will be expected to assume all/all other costs associated with the negotiations, such as transportation, lodging, staff support and the like.

We will not be in a position to meet delegations on arrival, but with advance notification of arrival time, we will alert airport authorities to your planned arrival.

The delegations to these direct bilateral negotiations need not/not be the same as those that attended the Madrid Conference. In order to ensure, however, that the terms and conditions agreed upon for this process obtain, we need to know in advance the composition of each delegation. Our intention would be to notify the composition of each delegation to all other delegations in advance of negotiations.

In addition, we envisage no particular credentialing for the delegations. However, since the negotiations are likely to be held in U.S. Government buildings, access to those buildings will be available only for those declared as delegates. Other advisers and staff will not be permitted at the sites of the negotiation, but should plan to remain in whatever offices are set up by the delegations themselves..

Similarly, we plan to provide no press facilities, and any press activity by delegates will have to be arranged by the delegations themselves.

Substantive Negotiations

As all of us expected, the first round of talks in Madrid covered little substantive ground, and thus provided no real direction as to where the negotiations might now head.

It is not the intention of the U.S. or Soviet Union, as co-sponsors, to suggest to you what to do in the negotiations. However, we thought you might find it useful for us to share some preliminary thinking on which approaches to negotiations we have got them launched successfully.

- 3 -

Israel-Jordanian/Palestinian Talks

In the case of the negotiations between Israel and the Jordanian/Palestinian delegation, there are two distinct sets of issues that need to be discussed.

Jordan has notified us, and presumably Israel, that there are a number of border issues unrelated to U.N. Security Council Resolution 242 which need to be discussed. We see no reason why these issues should not be raised early in the negotiations so that experts can get to work to examine respective claims and historical background.

At the same time, Israel and Jordan could profitably discuss a number of other bilateral issues, such as the nature of peace, the resolution of maritime problems in the Gulf of Aqaba, joint management of waste water facilities, joint production of potash, tourism, civil aviation and the like, which could form the essential building blocks of a final settlement, once the elements of a final settlement begin to fall into place, or alternatively as interim arrangements or unilateral measures to serve mutual interests and improve the atmosphere and process of negotiations.

As we understand it, it is the expectation of both sides that in these negotiations between Israel and Jordan, Palestinians from the joint Jordanian/Palestinian delegation would also attend in order to maintain the integrity of the joint delegation in negotiations with Israel.

With regard to issues relating to the West Bank and Gaza, it is similarly our understanding that Palestinians would take the lead but would be accompanied by Jordanians as part of the joint Jordanian/Palestinian delegation.

In these negotiations there is already agreement that the first phase will focus on interim self-government arrangements.

Having experienced several years of negotiations on these issues in the late 1970's and early 1980's, it is our considered view that both Israel and Palestinians should avoid as much as possible a protracted debate on such principles as the "source of authority", "nature of the interim self-governing authority," and the like.

Rather, Israel and the Palestinians might agree that each would present in this or the next session a proposed model of interim self-governing authority.

- 4 -

Such models are likely to be quite different; they will vary widely in terms of the scope of authority and jurisdiction that they anticipate extending to Palestinians. Nonetheless, they will provide both sides with some potentially useful starting points to begin hammering out the powers and responsibilities that will be assumed by Palestinians during the transitional period, as well as the issues that need to be defined and negotiated during the period ahead.

Israel/Lebanon Talks

With regard to the negotiations between Israel and Lebanon, there are clear differences as to how to proceed.

In our view, it might be most productive for both sides to start engaging on the most practical issue that they both confront: namely, how to unlock the current stalemate in Jazzine.

By this, we do not mean in any way a departure from principles of an overall settlement to substitute a Jazzine settlement for a resolution of the underlying issues between the two countries. However, since the Jazzine issue involves the complex of political and security issues that will be required in order to deal effectively with the problems that extend throughout southern Lebanon and northern Israel, it can represent a useful first step and it can demonstrate to both parties that negotiations can produce practical solutions to problems on the ground.

Israel-Syria Talks

With regard to the negotiations between Israel and Syria, the five hours of talks held November 3 indicated that neither side will find it easy to proceed until key issues of principle are recognized by the other side. While not diminishing the significance of these principles to each party, strict adherence to them could lead to early stalemate in the negotiations.

One way to proceed, in our view, might be to probe the other side's position in certain hypothetical circumstances. For example, Syria might ask, hypothetically, what the Israeli position on withdrawal would be if Syria were prepared, as part of a comprehensive settlement, to sign a peace treaty with Israel, exchange Ambassadors, and work out mutually acceptable security arrangements. Alternatively, Syria might ask whether under such circumstances Israel would exclude withdrawal and a return to Syrian sovereignty over Golan.

01 11/22 12:01

23-663449

AMEMBASSYTELAVIV

- 5 -

Israel, for its part, might ask hypothetically what Syria's position on a peace treaty, full normalization and diplomatic relations would be if Israel were prepared to undertake withdrawal. Alternatively, Israel might ask whether under such circumstances Syria would exclude a treaty of peace, full normalization and diplomatic relations.

While this kind of dialogue does not adequately overcome differences of principle, it could permit the sides to begin exploring some of the issues raised during these presentations.

י"ט בכסלו תשנ"ב
26 בנובמבר 1991
סימוכין 2-040-8

- סודרי -

הנושאים המהותיים בمقtab ביקר 22/11/91

חלק ראשון: ניתוח המסרך:

א. הנושא הירדני-פלסטיני נ"י
1. מבחןנה פרוצדורלית שומרים האמריקיקנים על המסרך של המשלחת הירדנית-פלסטיני נית וטורחיהם אף להציג זאת. הדבר מגייע עד אבסורד כאשר ה- "integrity" של המשלחת המשותפת מיום אחד לנושאים ירדניים-ישראלים בילטרליים שאינם נוגעים כלל לפלסטינים. האם ירדן תשכים להעניק לפלאטינים מקום בשיחות על עניינים ריבוניים שלא? על כל פנים האמריקיקנים מדברים על פלאטינים שישתתפו בשיחות בנושאים הירדניים ולא על פלאטיני בודד כפי שהועלה בשיחות הישירות.

2. מבחןנה תכנית קיימת אמן הפרדה בין תכני המומ"מ עם ירדן לבין תכני המומ"מ עם הפליטינים אך קיימת התליה ברורה בין סיכון הסדר שלום עם ירדן (לא מדבר על חוזה שלום) לבין סיכון נושא המישל העצמי. סיכון חוזה השלום עם ירדן נדחה עד לזמן בו, לפי האמריקיקנים: "the elements of a final settlement begin to fall into place". מעורפלת במקוון שימושה את התקדמות השלום עם ירדן בת ערכיה להתקדמות בנושאים י"ש ועזה.

3. האמריקיקנים מדברים על "unilateral measures". לא ברור אם הכוונה היא לנושא הירדני או לנושא הפלסטיני, אבל סביר להניח כי מדובר הוא בנושא הפלסטיני וליחסו לפחות חלק מה- S'BM שהציגו הפליטינים.

4. במסגרת הנושאים לדיוון עם ירדן מפרידה ארה"ב בין-California הנכללים ב-242 לבין-California שאינם נכללים בה. מון הסטם, נושא י"ש ועזה נכלל, לפי דעת האמריקיקנים, ב-242. במסגרת הנושאים לדיוון עם ירדן בולטת העדרותה של סוגיות חלוקת מ"הירמור.

5. ראו' לציינו מספר אלמנטים הקשורים לנושא י"ש ועזה המופיעים בمقtab והמצבעים על הראייה האמריקיקנית הבסיסית.
- האמריקיקנים תוזרים, אם כי בעיות מסוימות, למספר אלמנטים מקמף-ד'יוויד ומשיחות האוטונומיה:
* הם מתייחסים שוב ל- "West Bank and Gaza".
- "Administrative council".
* הם מדברים על "Jurisdiction" "scope of Authority" ועל

"Powers and Responsibilities". מטרת האמריקיקנים היא לנראה ליצור לישראל "סבירה" מוכרת ומקובלת של המומ"מ אולם למעשה התכנים קצר שוננים. – האמריקיקנים אינם עושים הפרדה מוחלטת בין המומ"מ על הסדרי הביניים לבין המומ"מ על הפטוס הסופי. הם רואים תהליך משולב של מומ"מ וישום, שבו תיערך הפרדה בין תחומי סמכויות ואחריות שיינטלו (will be assumed) ע"י הפליטינים בתקופת המעבר, לבינו נושאים שיוגדרו ויונח עליהם מומ"מ בתקופה שלאחר מכן. לא ברור מתי תקופה זו מתחילה. הנוסח משאיר פתוח את האפשרות לנוהל המומ"מ תור כדי שלוש השנים הראשונות של האוטונומיה. המומ"מ זה יתעלם לדעת האמריקיקנים מן הבעיות הקדרינליות של "מקור הסמכות" ו"אפיקת רשות המישל העצמי", כר שיתרכז בנושא "נטילת" הסמכויות על ידי הפליטינים, אולי בצורה הדרגתית ואולי, אפילו, בצורה חד-צדדית בהסכמה ישראל.

ב. הנושא הלבנוני

1. האמריקיקנים אינם מדברים כלל על חוזה שלום, ואףלו לא על הסדר כולל אלא על פתרונות פרטניים לבעות בשטח. איתור ג'זין כביעה ראשונה במעלה, ולמעשה כביעה בכלל, מהוות הליכת אמריקנית לkrarat עדמת לבנון וסוריה.
2. יתר על כן, איתור הבעיות בין לבנון לישראל כמתיחשות רק לנושאי דרום לבנון וצפונו ישראל, תוך התעלמות מהבעיות האימננטיות של לבנון, מצביע על ויתור אמריקני לسورים.

ג. הנושא הסורי

1. האמריקיקנים מדברים אמנים על "סוגיות מפתח של עקרונות" שיש להכיר בהן אך בפועל מהוות ההצעה האמריקנית לדיוון עקרוני במצבים היפוטטיים, יישום של הגישה "שתיים תמורת שלום" המתורגם כאן ל"נסיגת תמורת שלום". ההתרכזות בשני נושאים אלה מתעלמת מנושא ההכרה הסורית בזכות הקיום של ישראל.
2. האמריקיקנים עשו מאמץ ניסוח ניכר כדי ליזור "אייזון" בין הדרישות הסוריות והדרישות הישראלית.
 - השלום היפוטטי המוצע לسورיה, הגם שהוא מכיל חוזה שלום ומרכיבי "part of a comprehensive settlement". נורמלי ציה, הוא במשמעות הסדר כולל "over Golan". עקרון הנסיגת היפוטטי המוצע לישראל כרוך בהחזרת ריבונות סורית בגולן ("over"). בולט אי-השימוש במילה "the". כן מדובר על "חזרה לריבונות סורית" ("return to Syrian sovereignty") ולא "של" (of) ריבונות סורית לנולו (to).

פרק שני: מסקנות:

- א. עצם המעורבות האמריקיקנית בנושא תכני-המומ"מ נראית כחמורה יותר מאשר הקביעה שהרירותית של מיקום השיחות וזימוננו. התוצאות של מעורבות זו עלולות להיות:

- הסתת הדיוון מון המסלול הדו-צדדי לדיוון עם האמריקיקנים ודרךם.
- העלתת האג' נדה האמריקיקנית לדיוון במומ"מ הדו-צדדי במפלט נוח מפניהם שירה בנושאים הקשיים.

בכל מקרה על ישראל לטענו כי קבלת הזמן הפרויקטורי של האמריקיקנית אינה מהוות קבלת התוכנים המוצעים ע"י האמריקיקנים.

ב. המצביעים העולמים להיווצר כתוצאה מהעלאת האג' נדה האמריקיקנית הם:

- התדייניות הישראלית וערבית עם האמריקיקנים על תוכן האג' נדה.
- המנעות הישראלית מהתדייניות עם האמריקיקנים והשורת הזירה לערבים בלבד.
- דרישת ישראלית מון האמריקיקנים להסרת האג' נדה מעל הפרק.

שלושת המצביעים הללו אינם נוחים לישראל וגם אם י██ימו האמריקיקנים לאפשרות השלישייה, הנזק כבר נגרם וההצעה האמריקיקנית מונחת על השולחן.

ג. עם זאת, ניתן לדעת, להוציא מזוק מעז. הפרדת תחביבי המומ"מ הבילטרליים זה מזוזה היא אינטנסיבי. הגישה האמריקיקנית השונה לתוכני המומ"מ השונים מאפשרת הפרדה ביןיהם גם מבחינה פרוצדורלית, ע"י כינוס הוועדות השונות בזמנים שונים ובמקומות שונים, ומאפשרת גם קצב התקדמות שונה בכל אחת מזוזות.

ד. בנושא הירדן מאפשרת הגישה האמריקיקנית דרישת ישראלית להוצאה הגורם הפלסטיני מזוזה בנושאים הירדניים. לא יעלה על הדעת לעכב אפשרות לקדם שלום בין ישראל לירדן ע"י קשירתו למומ"מ על האוטונומיה. המשלחת הירדנית-פלסטיניית המשותפת תתקיים רק לצורך המומ"מ על האוטונומיה ועל הסטטוס הסופי. ראוי לבדוק אפשרות להגעה להבנה בנושא בנושא זה עם הירדנים ישירות. אם נצליח בכך הרי האג' נדה האמריקיקנית בנושא הירדן יכולה לשמש בסיס למומ"מ.

ה. בנושא האוטונומיה מודיעת הגישה האמריקיקנית את "העצמות" הפלסטינית. דges זה עלול להרטיע את ירדן מלתקח חלק פעיל במומ"מ ולהסתפק בתפקיד של מפקח מזוזה.

כדי להתמודד עם בעיה זו עומדות בפניו ישראל שתי אפשרויות פעולה:

1. ייזום מגעים פוליטיים ישירים עם הפליטים נשים הפליטיינים בשטחים ללא מעורבות ירדנית או אמריקנית. במסגרת זו ניתן אכזב למשתמש בחלק חן האג' נדה האמריקיקנית וליצור מערכת של סמכויות שאכו יועברו לניהול הפליטיינים תוך תיאום ושיתוף פעולה עם המינהל האזרחי.

2. הצעת האג' נדה שתשים דges על מעורבות ירדנית גדולה יותר בעניינים מסוימים של האוטונומיה ועל ניהול משותף (ירדני-ישראלי-פלסטיני) של עניינים שונים בתקופה המעבר.

ו. בנושא הלבנוני ניתן לטענו הנו כלפי האמריקיקנים והן כלפי הלבנוניים, שייעלו זאת ללא ספק, כי נושא ג'זין הוא נושא פנים לבנוני שעליו יש לדון גם בהשתפות גנראל לחדר, נראה כי טיעונו כזה יכול להוציא הרוח ממפרשי האמריקיקנים. לחילופינו ניתן לטענו כי נושא ג'זין הוא נושא אחד בין נושאים רבים ולהכלילו בין שאר נושאי האג' נדה הלבנונית.

ז. בנושא הסורי נמצאים האמריקיקנים במובכה ובחוור בטחון, ברור להם כי הדיוון העקרוני כולל להוביל למוביל טטום, אבל מאידך אין הם מסתכנים בהצעת הסדרי ביןאים או אפילו בהצעת האג' נדה שתכלול נושאים שונים היכולים להביא להגברת האמון ולדיון נינוח יותר בין ישראל לסוריה.

הדריך הטובה ביותר, לדעתו, היא להתעלם מזו ההצעה האמריקנית ולהמשיך בדרך בה הוחל בפגישה הראשונית. הטענו הישראלי חייב להיות שאין לנו עסקים בדיוניים אקדמיים או היפוטטיים אלא במו"ם מעשי. סביר להניח כי במקודם או לאחר מכן יعلו האמריקנים את האפשרות של הסדר ביןיים בעל מרכיבים בטחוניים.

נדב ענר

11/809

אאא, חודם: 20809
אל: רהmesh/1437
מ-: המשרד, חא: 171291, זח: 1928, דח: מ, סג: בל,
ביבב
9,244448
32579

בלם'ס/מידי

אל: הנציגויות
שלום/וושינגטון - מטה הסברה

הנדון: נתוניים על ארבע שנים אינטיפאדה
על רקע החענינוחן של מספר נציגויות בנתוניים על ארבע שנים אינטיפאדה,
לן הפירוט שהועבר אליו ע' דוא'ץ:

1. פלשׁתינאים שנהרגו מירי כוחות הבטחון:

שנה/אזור	איו'ש	אזור'ע	סה'כ
דצמ' 87 - דצמ' 88	183	88	271
ינואר 89 - דצמ' 89	160	110	270
ינואר 90 - דצמ' 90	50	43	93
ינואר 91 - נוב' 91	91	22	75
סה'כ			709

2. פלשׁתינאים שנפצעו מירי כוחות הבטחון:

שנה/אזור	איו'ש	אזור'ע	סה'כ
דצמ' 87 - דצמ' 88	2821	*685	3506
ינואר 89 - דצמ' 89	3303	2026	5329
ינואר 90 - דצמ' 90	1877	1985	3862
ינואר 91 - נוב' 91	829	547	1376
סה'כ			14073

* בין החדשים דצמ' 87' - יוני 88' לא נאספו נתוניים לגבי פלשתינאים שנפצעו באזח'ע. ברור, אם כן, שעובדה זו משתקפת גם במקרים המסתכנים.

3. חיללים שנהרגו ביש'ע:

סה'כ	אזור	איו'ש	אזור'ע	סה'כ
4	דצמ' 87-דצמ' 88	4	0	
4	ינואר 89 - דצמ' 89	2	2	
2	ינואר 90 - דצמ' 90	1	1	
1	ינואר 91' - נוב' 91	1	0	
11	סה'כ	8	3	

4. חיללים שנפצעו ביש'ע:

סה'כ	אזור	איו'ש	אזור'ע	סה'כ
781	דצמ' 87-דצמ' 88	525	256	
918	ינואר 89 - דצמ' 89	490	428	
1196	ינואר 90 - דצמ' 90	530	666	
648	ינואר 91' - נוב' 91	233	415	
3543	סה'כ	1778	1765	

5. ישראלים שנהרגו ביש'ע:

סה'כ	אזור	איו'ש	אזור'ע	סה'כ
7	דצמ' 87 - דצמ' 88	7	0	
3	ינואר 89 - דצמ' 89	3	0	
1	ינואר 90 - דצמ' 90	1	0	
5	ינואר 91' - נוב' 91	5	0	
16	סה'כ	16	0	

6. ישראלים שנפצעו ביש'ע:

סה'כ	אוז'ע	איו'ש	אוז'ר/שנה
436	39	397	דצמ' 87 - דצמ' 88
383	27	356	ינואר 89 - דצמ' 89
384	21	363	ינואר 90 - דצמ' 90
215	21	194	ינואר 91 - נוב' 91
1418	108	1310	סה'כ

7. הפרות סדר ופיגועים ב'נשך חם' (כולל בקבוק חבעה, רימון, ירי, חבלה, מטען):

אוז'ר/שנה	הפרות סדר	פיגועים ב'נשך חם'	אוז'ע	איו'ש	אוז'ר/שנה
דצמ' 87 - דצמ' 88	4830	1371	496	18223	דצמ' 87 - דצמ' 88
34575	8033	1003	256	89	ינואר 89 - דצמ' 89
57882	8062	934	207	90	ינואר 90 - דצמ' 90
25212	3483	1129	236	91	ינואר 91 - נוב' 91

8. נכון ל-13 בדצמבר 1991 נמצאים במחנני קליה 8046 פלשתינים: 4728 אסירים לאחר משפט, 646 עצירים לפני משפט, 2281 עצירים עד תום ההליכים ו-391 עצירים מנהליים.

9. מתחילה התקוממות ועד ה-1 בדצמבר 1991 נחרטו 363 בתים, 213 באיו'ש 15 באוז'ע. במהלך אותה תקופה נאטמו 240 בתים, 159 באיו'ש ו-81 באוז'ע.

במהלך 4 שנים אינתי פאה גורשו 66 תושבי יש'ע, 37 מאיו'ש ו-29 מאוז'ע.

הסברת/מידע - מז'ת 2

17 בדצמבר 1991

תפוצה: שהח, (רהמ), מנכל, סמנכל, אוקיאניה, מצרים, מצפה, אסיה, מאפ, אמלט, מזאר, ארביל, ארביל 1, הדרכה, מעת, הסברת, ממד, איראן, איראן (לעומ), מקצב 2,

אומן, פרן, מחה, משקוף, חליפה, בטמה, כספים, משפט, מזח, מזח 2

ססס